

ՌԻՄԱՄԻՈՐԻՉ

ԿԵՂԵՑԻՆ ՏԱՆ ՄԷՋ

Բ. ՏԱՐԻ ԹԻԻ 12

ՆՈՅԵՄԲԵՐ

NOVEMBRE | NOVEMBER

Year 2 | Année 2

No. 12 - 2018

ԱՌԱՋՆՈՐԴԻ ԽՕՍՔ

ՍՈՒՐԵՐԸ ՆԵՐՇԵՉՄԱՆ ԱՐԻԻՐ ԵՒ ՕՐԻՆԱԿԵԼԻ ՏԻՊԱՐՆԵՐ

ԲԱԲԳԵՆ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ Առաջնորդ՝ Գանատայի Հայոց Թեմի

«Եթե չ'ապաշխարեք, բոլորդ ալ կը կորսուիք»

Ամէն տարի Նոյեմբեր ամսուն կը նշենք Ամենայն Սրբոց Տօնը:

Ինչո՞ւ բոլոր սուրբերու տօն, երբ իւրաքանչիւր սուրբի համար յատուկ օր է ճշդուած տօնելու: Ամենայն Սրբոց անուան տակ եկեղեցին նկատի ունի իր կողմէ ճանչցուած երկրային բոլոր այն անձերը մարգարէներ, առաքեալներ, մարտիրոսներ, քարոզիչներ, վկաներ, ճգնաւորներ, նահատակներ, եկեղեցւոյ հայրեր, որոնք Սուրբ Հոգիով շնորհագարդարուած, դարձած են Աստուծոյ մեծ բանակին հաւատարիմ զինուորները:

«Սուրբ» բառին անմիջականօրէն կապ ունի նաև «Սրբութիւն» բառը: Յաճախ հարց կը տրուի թէ ինչ կը հասկնանք «Սրբութիւն» ըսելով, Սրբութիւնը գերբնական, երկնային արարածներու յատուկ վիճակ մըն է: Պատասխանելով այս հարցումին կ'ըսենք ոչ: Սրբութիւնը հեռու չէ մեզմէ, երկնային արարածներու յատուկ վիճակ մէջ է, այլ երկրաւոր կեանքի մէջ թափանցուած երեւոյթ մըն է: Իսկ երբ մէկը արժանի կը դառնայ այդ սրբութեան, երբ եկեղեցին կը հռչակէ, ժողովուրդը կը կոչէ երբ սուրբ կը հռչակէ Աստուծոյ պատկերին համաձայն ստեղծուած մեր նմանը մարդը: Բնականաբար, սրբութեան արժանի կը դառնայ եւ կամ սուրբ կը հռչակուի այն մարդը, որ իր ապրած կեանքով, քրիստոնեայի յատուկ ողջախոհութեամբ, անբասիր ու բարեպաշտ կեանքով, քաջութեամբ ու հաւատքով, հրաշագործութեամբ եւ կամ նահատակութեամբ Յիսուս Քրիստոսի կը հետեւի:

Տակաւին այլ հարց չիւ եւս մեր հաւատացեալներուն մտքերը կը չարչրկէ, արդեօք սուրբերուն պէտք է պաշտամունք մատուցել: Այս հարցին եւս կը պատասխանենք. պէտք չէ պաշտամունք կատարել, այլ պէտք է մեծարել: Անոնք մեր յարգանքին ու մեծարանքին արժանի են: Անոնք մեզի համար ներշնչման աղբիւրներ են և օրինակելի տիպարներ: Յաճախ իրենց բարեխօսութեան կը դիմենք առ Աստուած մեր աղօթքները աւելի լսելի դարձնելու եւ մեր խնդրանքները ներկայացնելու:

Աստուածաշունչը յստակ պատգամ մը կու տայ. «Եթե չ'ապաշխարեք, բոլորդ ալ կը կորսուիք». հետեւաբար, անհրաժեշտ է ԱՊԱՇԽԱՐԵԼ, այսինքն մեղքէն, չարէն եւ ապականութենէն հեռու մնալ, փոխել կեանքի ընթացքը, սրբազոյն կեանքի ընթացքը եւ վերադարձի ճամբան բռնել դէպի Գերագոյն Բարին, դէպի Կատարեալը, դէպի մեր Երկնաւոր Հայրը Աստուած: Իսկ Աստուած մեզի կը շնորհէ արդարներու յատուկ յաւիտենական կեանք-ժառանգութիւնը:

Եկէ՛ք, իւրաքանչիւրս որպէս քրիստոնեայ անհատ, մաքուր եւ առաքինի կեանք մը ապրինք: Կեանք մը որ հաճելի ըլլայ Աստուծոյ, կեանք մը որ լեցուն ըլլայ ՍՐԲՈՒԹԵԱՄԲ:

ԴԱՍԵՐ՝ ՃՇՄԱՐԻՏ ԲՐԻՍՏՈՆԷԱԿԱՆ ԿԵԱՆՔ ԱՊՐԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆՉ ՄԱՏԵԱՆԸ

Աստուածաշունչ Մատենան կամ Մուրբ Գիրքը կը բաժնուի երկու հիմնական մասերու. Հին եւ Նոր Կտակարաններու:

Հին ԿՏԱԿԱՐԱՆ
Հին Կտակարանը Նոր Կտակարանի մասին վկայող, գալիք իրականութիւններու, վրայ լոյս սփռող, անոր ատենաբերը հանդիսացող բազմաթիւ իրադարձութիւններու, յայտնութիւններու եւ մարգարէութիւններու ժողովածու է: Բաղկացած է չորս հիմնական մասերէ. Մովսէս մարգարէի Հնգամատեանը, Պատմական, Իմաստութեան և Մարգարէներու գրքերը:

ՍՈՎՍԷՍ ՄԱՐԳԱՐԷԻ ՀՆԳԱՄԱՏԵԱՆԸ (ՕՐԷՆՔ)
Ծննդոց
Կը կոչուի նաեւ Գիրք Արարածոց: Կը բովանդակէ աշխարհի եւ մարդու ստեղծման, նախամարդուն մեղանշումին և դրախտէն վտարման, ինչպէս նաեւ նահապետներու եւ Իսրայէլի նախահայրերու պատմութիւնները:

ՀՈԳԵՒՈՐ

Եկեղեցւոյ կեանքին մէջ եղած են սուրբեր, որոնք անձանօթ և անյայտ մնացած են մարդոց համար, այնպէս ինչպէս շատ զինուորներ պատերազմներու ժամանակ: Այս պատճառով ալ, անյայտ ու անձանօթ զոհուած զինուորներու յիշատակը յարգելու համար, ժողովուրդներ ունեցած են գեղեցիկ մտայղացում, կանգնեցնելով անյայտ զինուորի յուշարձաններ:

Եկեղեցւոյ մէջ անյայտ մնացած սուրբերու համար հաստատուած է տօն մը, զոր կը կոչենք ԱՄԵՆԱՅՆ ՍՐԲՈՑ, ՀՆՈՑ ԵՒ ՆՈՐՈՑ, ԾԱՆՕԹԻՑ ԵՒ ԱՆԾԱՆՕԹԻՑ, ՅԱՅՏԻՑ ԵՒ ԱՆՅԱՅՏԻՑ. տօն մը, որով կը հասկցուին ոչ թէ Հին և Նոր Ուխտերու սուրբերը, այլ հին և նոր այսինքն միւսն է մեր ժամանակները հասնող անանուն սուրբերը: Այս տօնը քրիստոնեական բոլոր եկեղեցիներուն ալ յատուկ է. Լատինները զայն կը նշեն իբրև մեծագոյն տօններէն մէկը, Նոյեմբեր 1-ին, և մարդիկ այդ օր գերեզման կ'երթան իրենց ննջեցեալները յիշելու. մենք զայն կը նշենք ոչ նոյն օրը, այլ անոր մօտաւոր Շաբաթ օրը:

Սուրբ բառը իր լայնագոյն իմաստով կը նշանակէ արդար, աստուածահաճոյ: Իր իմաստին մէջ կայ նաև այն ինչ կը պատկանի Աստուծոյ: Քրիստոնէութեան առաջին օրերուն զիրար այսպէս կը կոչէին հաւատացեալները. բայց յետոյ այդպէս սկսան կոչուիլ յատկապէս իրենց առաքինի կեանքով, հաւատքի և եկեղեցւոյ համար իրենց օգտակար և ծառայական գործունէութեամբ նշանաւոր հանդիսացած և նահատակութեամբ իրենց կեանքը պսակած անձեր:

Սրբութեան ամենէն վաւերական ապացոյցը մարտիրոսութիւնն է, որովհետև մարդուն համար իր կեանքը տալը ամենամեծ զոհողութիւնն է յանուն սիրոյ: Այս զոհողութիւնը երբ կամքով ու համոզումով է եղած, կը սրբէ անցեալի արատները և իր ազդեցութիւնը կ'ունենայ նաև ապրողներու վրայ: Սրբութեան ապացոյց կը համարուի նաև երկնային վկայութիւնը, հրաշքներով արտայայտուած, ինչպէս նաև Սուրբ Գրքին մէջ անոնց մասին եղած յիշատակութիւնը կամ արժանահաւատ անձերէն փոխանցուած տեղեկութիւնը:

Սուրբերու մահէն զատ, երբեմն կը տօնուի նաև անոնց կեանքին կամ յիշատակին կապուած որևէ իրողութիւն, որ քրիստոնէութեան համար ունի կարևոր նշանակութիւն:

ՔՐԻՍՏՈՍՏԵՍԿԱՆ

ՏՈՏԵՄԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ

Ոմանք տոտեմի տեսությամբ փորձած են բացատրել կրօնքի ծագումն ու կրօնական զգացումը: «Տոտեմ»ը հիւսիսային Ամերիկայի հնդիկներէն (կարմրամորթ) վերցուած բառ մըն է կը նշանակէ բոյսերու եւ անասուններու պաշտամունք: Տոտեմականութեան մէջ բազմաթիւ տոհմեր գոյութիւն ունին եւ իւրաքանչիւրը միւսներէն կը զանազանուի իր նախահայրերով: Խումբի, տոհմի կամ ցեղի համար տոտեմը սրբութիւն կը համարուէր:

Ոմանք իրենց համար որպէս տոտեմ ունէին կոկորդիլոսը, ուրիշներ այլ կենդանիներ, ծառեր կամ բոյսեր: Այն կենդանին կամ ծառը, որ կ'ընդունէին որպէս տոտեմ, կը համարէին իրենց նախահայրը, այսինքն կը հաւատային, որ անոնք այդ կենդանիէն կամ ծառէն առաջ եկած են: Յարգանքով ու երկիւղածութեամբ կը վարուէին անոր հետ: Այդ կենդանին չէին որսար կամ սպաններ, տոտեմ համարուած ծառը չէին կտրեր: Գերդաստանի անդամները իրենց մարմնին վրայ նկարել կու տային տոտեմի պատկերը:

Տոտեմականութիւնը կը համարուի նաեւ հասարակութիւն մը իր ինքնուրոյն դրուածքով, եւ այդ ուղղութեամբ բազմաթիւ ուսումնասիրութիւններ եւս գոյութիւն ունին:

Ինչպէս վախի եւ ոգեպաշտութեան պարագային, տոտեմականութեան տեսությամբ եւս միայն կարելի է բացատրել կրօնի ծագումը: Մանաւանդ որ տոտեմի մէջ կը նկատուի նաեւ ոգիի պաշտամունքը:

Կրօնքի ծագումն ու զգացումը բացատրող այլ տեսութիւններ եւս գոյութիւն ունին, ինչպէս օրինակ մոգութիւն, կախարդութիւն եւ այլն, բայց խորքին մէջ բոլորն ալ ոգեպաշտութեան տարրեր ձեւեր են: Քանի որ մոգութիւն եւ կախարդութիւն կատարելով կ'աշխատէին իրենց կամքը պարտադրել ոգիներուն վրայ:

Այսպէս, ուրեմն, կրօնական զգացումի եւ կրօնքի ծագման համար բազմաթիւ տեսութիւններ գոյութիւն ունին, որոնք քիչ թէ շատ համոզիչ գաղափարներ եւս կը պարունակեն:

Շար. 4

ԳԻՇԵՐՈՒԱՆ ՕՐՀՆՈՒԹԻՒՆՆԵՐՍ

«Մամ, կրնա՞մ քիչ մը քովդ պառկիլ, բնաւ քուն չունիմ», - մութին մէջ կը նշմարեմ աղջիկս, որ ականջիս կը փսփսայ: Ես ալ արթուն եմ տակաւին: Կը նայիմ սեղանի վրայի ժամացոյցին, որուն կարմիր աչքերը կ'ըսեն որ առաւօտեան ժամը երկուքն է: Ամէն կողմ մութ ու լուռ է: Տան մէջ գտնուող մեր ընտանիքի միւս անդամները խոր քունի մէջ են: Աղջիկս կը պառկի անկողինիս եզերքը եւ քանի մը վայրկեան յետոյ արդէն քունի անցած է: Իսկ ես արթուն եմ, կարծես առտու եղած ըլլայ:

Վերջերս անքնութենէ կը տառապէի եւ գիտեմ որ հազարաւորներ նոյն վիճակներէ կ'անցնին: Թէեւ ֆիզիքապէս շատ յոգնած կը զգամ երբ անկողին մտնեմ, սակայն քուն մը քաշելէս յետոյ, յանկարծ կ'արթննամ եւ ժամերով արթուն կը մնամ: Նախ կը փորձէի ետ քնանալ, աջ ու ձախ դառնալէն կողերս կը ցաւէին ու աչքերս պինդ փակելէն կռպերս կը ճարթկուէին կարծես, բայց անօգուտ: Ինքզինքս կը խաբէի սուտ քուն ձեւացնելով, սակայն միտքս շատ արթուն էր: Առաւօտուն գործ ունիմ, մարմինս եւ միտքս հանգչելու են, պէտք է կ'ազդուրուիմ, որ արդիւնաբեր նոր օր մը ունենամ:

Այս բոլորը փորձելէ յետոյ, շատ անգամներ տակաւին կէս գիշերուան պզտիկ ժամերուն արթուն վիճակ մը կ'ունենայի: Շատ անգամներ կը խորհէի կամացունք մը ելլել անկողինէս, կարդալ կամ գրել, կիսատ ձգած գործերս ամբողջացնել, բայց գիտէի, որ քնանալու ժամանակ է, եւ կրնայի կողակիցիս կամ զաւակիս խանգարել:

Գիշեր մը մտաբերեցի Եսթեր Թագուհիին պատմութենէն Ասուերոս Թագաւորը, որուն քունը երբ փախաւ, յիշատակաց գիրքը սկսաւ պրպտել եւ Մուրթբէի բարեգործութիւնը երեսան հանելով անոր արժանի պատիւը շնորհեց (Եսթեր 6:1): Ես ալ որոշեցի այլեւս չպայքարիլ անքնութեան դէմ, այլ յիշողութեան էջերը թերթատելով օգտագործել գիշերուան խաղաղ ժամերը, եւ Տիրոջս հետ մտերիմ յարաբերութիւն մը մշակել: Յիշեցի այս համարը, որ կ'ըսէ. «Հանդա՛րտ կեցեք ու ճանչցեք, որ ես եմ Աստուած» (Մղ 46:10):

Այս որոշումէս յետոյ յոգնաբեկ մարմինս սկսաւ հանդարտիլ: Այլեւս չէի ջանար քնանալ, այլ գիշերուան լռութեան մէջ, երբ քունը աչքերէս խոյս կու տար, ինքզինքս Տիրոջս յանձնած, կը սկսէի աղօթել, փառք տալով Իրեն այդ օրուան պատահածներուն համար: Ապա կը շարունակէի շնորհակալութիւն յայտնել ինծի հասած Փրկչիս Մեծ շնորհքին համար, փրկութեան վստահութեան եւ յաւիտենական կեանքի պարգեւին համար: Կ'աղօթէի պատուական կողակիցիս, սիրասուն զաւակիս եւ սիրելի հարազատներուս համար, յիշելով իւրաքանչիւրին բարեմասնութիւնները եւ պէտքերը: Աստուծոյ գահին առջեւ կը բերէի Եկեղեցիս ու անոր կարիքները, նաեւ գործակիցներս, հիւանդները, անգործները, նիւթական, ընտանեկան կամ հոգեկան նեղութիւններէ անցող բարեկամներս ու ծանօթներս: Մինչ ժամերը կը սահէին, սիրտս երկնային սիրով եւ հրճուանքով կը լեցուէր ու կը սկսէի սաղմոսներով ու երգելով փառաբանել Տէրը, որ հոգիս կը նորոգէր եւ միտքս կը պայծառացնէր, որպէսզի կարենամ րսել. «Կէս գիշերին կ'ելլեմ Քեզի գոհութիւն մատուցանելու, Քու արդար դատաստաններուդ համար» (Մղ 119.62):

Հրահաս

ՆԿԿԱՅՈՒԹԻՒՆ

ՍՈՒՐԲԵՐԸ ԵՒ ՄԵՆՔ ՍՈՒՐԲ ՅՈՎՀԱՆ ՈՍԿԵՐԵՐԱՆ

Ընդհանրական եկեղեցւոյ այս սուրբը՝ Յովհան Ոսկեբերան, ծնած է 347-ին Անտիոք: Փոքր տարիքէն կորսնցուցած է իր հայրը. մայրը անոր կրթութիւնը ապահովելու համար, զինք յանձնած է ժամանակի ամենահռչակաւոր հռետորներէն ու ճարտասաններէն Լիբանիոսի:

Անցնելէ ետք եկեղեցական կարգերէն, 398-ին Կ. Պոլսոյ Պատրիարք կը ձեռնադրուի: Պատրիարքութեան շրջանին անոր կը հակառակի Եւդոքսիա թագուհին, որ կը յանդիմանուէր հայրապետին կողմէ իր յոռի սովորութիւններուն պատճառով: Իր թշնամիներուն սաղորանքով 403 թուականին կ'աքսորուի. կարճ ժամանակ մը ետք, արքունիքը մտահոգուելով ժողովուրդին զայրոյթէն, կը վերադարձնէ հայրապետը: Տարի մը ետք, դարձեալ կ'աքսորուի եւ ճանապարհի դժուարութիւններուն չդիմանալով կը մահանայ 407 թուին: Կը պատմուի, թէ անոր վերջին բառերը եղած են «Փառքք քեզի Աստուած, փառքք քեզի, ամէն ինչի համար, փառքք քեզի»:

Շուրջ երեսուն տարի ետք՝ 438 թուականին, սուրբին մարմինը մեծ հանդիսատեսութեամբ կը բերուի եւ կ'ամփոփուի Կ. Պոլիս:

Սուրբը Ոսկեբերան կոչուած է իր ունեցած ոսկեայ խրատներուն եւ խօսքերուն համար, որոնցմով դարեր շարունակ բազմաթիւ առաջնորդներ եւ եկեղեցական սերունդներ կրթուած են: Շատ մը աշխատութիւններու կողքին, ան յայտնի է իր Աստուածաշունչ մատեանի մեկնութիւններով:

Գարեգին Վրդ. Շիրամեան
Հոգեւոր Հովիւ
Ս. Գրիգոր Լուսաւորիչ Եկեղեցւոյ

ԱՂՈԹՔ

Քու սուրբ Տաճարիդ մէջ և քու սուրբերուդ բարեխօսութեամբ, քեզմէ խնդրողներուս մեղքերուն թողութիւն շնորհէ Տէր, Դուն, որ յաւիտեան փառաւորուած ես. Ամէն:
ՇԱՐԱԿԱՆ

MESSAGE DU PRÉLAT

WESTERN ONES, WESTERN CHURCHES

Les saints sont des exemples à suivre et une source d'inspiration

Chaque année, nous fêtons la Toussaint au mois de novembre. Pourquoi célébrer tous les saints ensemble, lorsque chaque saint a déjà sa propre journée de fête? Sous le nom de la Toussaint, l'Église reconnaît toutes les personnes terrestres, les prophètes, les apôtres, les martyres, les prêcheurs, les ermites, les victimes, les pères d'église, qui ont été dotés de la grâce divine et qui sont devenus les soldats de l'armée de Dieu et du Christ.

Que signifie la sainteté? Est-ce un sort réservé aux êtres surnaturels, célestes? Non. La sainteté n'est pas loin de nous; elle n'est pas un attribut particulier des êtres surnaturels; elle est plutôt un phénomène qui pénètre la vie terrestre. Quand a-t-on droit à cette sainteté? Quand est-ce que l'Église ou bien le peuple décide qu'un être terrestre comme nous est un saint? Normalement, est déclaré saint celui qui, par sa vie et sa foi, par ses miracles ou bien par son martyre, suit Jésus Christ.

Une autre question qui tourmente les pensées de nos fidèles: doit-on vénérer nos saints? Nous répondons de nouveau: «Non.» Il ne faut pas les vénérer, mais bien les honorer. Nous devons leur rendre hommage: nos saints sont une source d'inspiration, ils sont des exemples à suivre. Nous demandons souvent leur intercession auprès de Dieu pour que nos prières soient plus audibles auprès de Lui et pour Lui présenter nos vœux.

L'Évangile envoie un message clair: «Si vous ne vous repentez pas, vous périrez tous.» Il est donc indispensable de REPENTIR, de rester loin du péché, du mal et de la corruption, changer le cours de la vie, le corriger et chercher le chemin de retour vers le Bien suprême, vers la Perfection, vers notre Père, le Seigneur. Et Dieu nous accordera l'héritage d'une vie juste et éternelle auprès de lui.

En tant que chrétiens, vivons alors une vie pure, propre et vertueuse. Une vie agréable à Dieu, une vie qui est remplie de SAINTETÉ.

Saints as Role Models and a Source of Inspiration

Every year, we celebrate All Saints' Day in November. Why celebrate all the saints together when each has their own saint's day? Because in doing so, the Church recognizes every terrestrial person – every prophet, apostle, martyr, preacher, hermit, victim, or father of the church – who has divine grace bestowed upon them, thus becoming soldiers of God's and Christ's army.

What does holiness mean? Is it a fate reserved only for supernatural, celestial beings? No. Holiness is not far from our reach nor it is a characteristic of supernatural creatures; holiness works in the terrestrial world in mysterious ways. When does one become worthy of this holiness? When does the Church, or the people, decide that a terrestrial being like us can become a saint? Simply put, a saint is one who, through his life and his faith, his miracle-working or his martyrdom, follows the path of Jesus Christ.

Another question that torments our believers' minds: must we worship our saints? The answer is, again, no. We mustn't worship them, but honor them. We must pay them homage, for our saints are role models and a continuous source of inspiration. We often ask for their help in interceding with God so that our prayers are better heard and in order to better present Him our wishes and needs.

The Scripture sends out a clear message: "If you do not repent, you shall perish." It is essential to REPENT, to stay far from sin, evil, and corruption, to change the flow of your life, to correct it if need be, and to seek the way towards the ultimate Good, towards perfection, towards our Lord and Saviour. And God will only then bestow a true and eternal life upon us.

Let us then live, as Christians, pure, clean and virtuous lives. Lives that will please God and also be full of HOLINESS.

Believing in The Unseen By Araz Danayan

to believing in God than meets the eye. It is establishing a relationship, which starts with understanding and accepting his unconditional love. That relationship grows and deepens through trust and faithfulness. When you open your heart to God through a simple act of faith, you enjoy His unfailing and faithful love.

Living for God is not going to be all flowers and butterflies, but it is going to bring such a peace and joy into your heart that you have never experienced the like before. That peace and joy is the presence of Jesus Christ that surpasses all understandings.

Here's what Apostle Peter writes: "Though you have not seen Him, you love Him; and even though you do not see Him now, you believe in Him and are filled with an inexpressible and glorious joy, for you are receiving the end result of your faith, the salvation of your souls." (1 Peter 1:8-9)

Dear friend, I want to challenge you to ask God to give you a spiritual sight to marvel his glory and majesty. As the Apostle Paul says in his letter to the Corinthians: "No eye has seen, no ear has heard, and no mind has imagined what God has prepared for those who love him." (1 Cor 2:9).

And as St. Augustine would say: The unseen world is the real world.

Most of the time people wonder how a person believes in God who is unseen, or how can people live for someone who doesn't exist. Well, we don't see most of the chemical particles around us such as oxygen, hydrogen, etc. But a small spark is enough to start a huge flame in the presence of oxygen. Just like the unseen "oxygen" God is omnipresent, all it takes is a spark of faith and we will feel God's presence in our lives.

Humans are visual creatures, they rely on things which are tangible and seen and yet there's more

ՄԱՆԿԱՊԱՏԱՏԱՆԵԿԱՆ

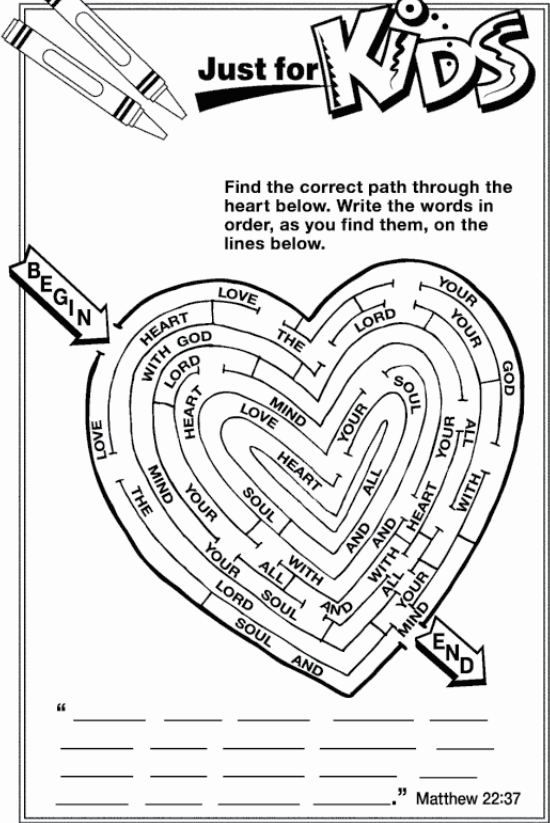
ԶԻՆՔ ԱՄԷՆԷՆ ԱԻՇԼԻ ՍԻՐԷ

Աստուած մեզի տուած է Իր սէրը եւ միջոց մը, որ Իր գաւակները ըլլանք, Ան մեզի շատ բան խոստացած է: «Ի՛նչ կրնանք ընել զԻնք հաճեցնելու». հարցուց Արա: Արի մտածկոտ ըսաւ. «Ան կ'ուզէ որ մեր կեանքերուն մէջ առաջին տեղը գրաւէ: Ան կ'ուզէ որ զԻնք սիրենք աշխարհի մէջ որեւէ բանէ եւ ռեւէ անձէ աւելի:

Արա զարմացաւ: Բնչպէ՞ս կրնանք ընել: Արի պատասխանեց. «Անձամբ չենք կրնար: Սակայն Սբ. Հոգի Աստուած եկաւ քու եւ իմ մէջ բնակելու, երբոր մենք Աստուծոյ գաւակները եղանք: Ան մեզի պիտի օգնէ, որ

հնազանդինք: Ան մեզի պիտի օգնէ որ զԱստուած սիրենք ուրիշ որեւէ բանէ աւելի: Մենք առանձինն չենք կրնար ընել, սակայն Ս. Հոգիի օգնութեամբ կրնանք զԱստուած դնել ամէն բանէ առաջ եւ ամէն բանէ վեր»:

ԳԻՏԵԼԻՔՆԵՐ

**ԵԿԵՂԵՑԱԿԱՆ
ԺՈՂՈՎՆԵՐ**

Եկեղեցական ժողովներու շարքին իրենց կարեւորութեամբ կ'առանձնանան «Տիեզերական» կոչուող ժողովները, որոնց մասնակցած են տիեզերական կամ ընդհանրական եկեղեցւոյ ներկայացուցիչները:

Հայ Եկեղեցին կ'ընդունի միայն առաջին 3 Տիեզերական ժողովները, որոնց որոշումներով լուծուած են քրիստոնէական դաւանութեան ամենահիմնական հարցերը: Անոնք են Նիկիայի (325 թ.), Կոստանդնուպոլսոյ (381 թ.) եւ Եփեսոսի (431 թ.) ժողովները:

Առաջին Տիեզերական ժողովը գումարուեցաւ արիոսականութեան պատճառով: Ան մերժեց Արիոսի աղանդը եւ ընդունեց Ս. Աթանաս Աղեքսանդրացիին Սուրբ Հոգիին կողմէ յայտնութեամբ շնորհուած «Հաւատոյ Հանգանակ»ը, որ եւ հիմք դարձաւ յետագայ դաւանական ուսուցման համար:

Երկրորդ ժողովը գումարուեցաւ հոգեմարտութեան առիթով: Ան դատապարտեց Մարկիոնի տեսակետը Սուրբ Հոգիին վերաբերեալ, վերահաստատեց Հաւատոյ Հանգանակը եւ ընդունեց Սուրբ Երրորդութեան ուսուցումը, ըստ որուն երեք աստուածային Անձերը համագոյ են Իրենց բնութեամբ, եւ իւրաքանչիւրը պէտք է խոստովանիլ կատարեալ Աստուած: Այս ժողովին քննադատուեցաւ ու մերժուեցաւ նաեւ Քրիստոսի մարդեղութեան վերաբերեալ Ապոլինարի, սիսալ վարդապետութիւնը, որուն համաձայն Քրիստոս մարմնաւալով ոչ թէ վերցուց մարդկային մարմին, հոգի եւ միտք, ինչպէս կ'ըսուի Հաւատոյ Հանգանակին մէջ, այլ միայն մարմին, այսինքն ոչ թէ մարդացաւ, այլ սոսկ մարմին ստացաւ:

Երրորդ Տիեզերական ժողովը կապուած էր նեստորականութեան հետ: Ան դատապարտեց Նեստորի քրիստոսաբանական ուսուցումը, որ Քրիստոսի մէջ կը տեսներ երկու բնութիւն եւ երկու դէմք, եւ հաստատեց Ս. Կիրիլ Աղեքսանդրացիին դաւանական տեսակետը, որուն համաձայն «Մէկ է մարմնացած Բանի բնութիւնը»:

Հայ Եկեղեցին, որդեգրելով այս երեք Տիեզերական ժողովներու դաւանութիւնը, հաւատարիմ մնաց անոնց եւ մերժեց Քաղկեդոնի չորրորդ Տիեզերական ժողովը (451 թ.), ոչ-համոզիչ համարելով անոր «Մէկ Անձ եւ երկու բնութիւն» քրիստոսաբանական բանաձեւը:

ՃԻՇՏԸ ԳԻՏՆԱՆՔ

**ՊՌՕՍԽՈՒՄԷ ՕՐԹԻ ԱԼԷԼՈՒԻԱ
ՌՎՍԱՆՆԱ**

ՊՌՕՍԽՈՒՄԷ. Յունարէն բառ մըն է, որ կը նշանակէ՝ «Ուշադրութիւն դարձուցէք», կամ «Ուղիղ վե՛ր նայեցէք»:

ՕՐԹԻ. Յունարէն բառ մըն է եւ կը նշանակէ՝ «Ակա՛նջ դրէք», կամ «Ոտքի՛ ելէք», «Ուղի դ կանգնեցէք»:

ԱԼԷԼՈՒԻԱ. Եբրայերէն բառ մըն է, որ երեք բառերէ կազմուած է. «Ալ» կը նշանակէ՝ «գալու է», «յայտնուելու է», «Էլ» կը նշանակէ՝ «Աստուած», իսկ «Ուիա» կը նշանակէ՝ «Օրհնեցէ ք, գովեցէ ք կենդանի զԱստուած», ինչպէս որ Գրիգոր Տաթեւացիին կը բացատրէ:

Ալելուիան «Հրեշտակներու երգ է, որ սուրբ Պատարագի ժամանակ, եկեղեցւոյ ամբողջ բազմութիւնը մէկ առ մէկ, յաջորդաբար քաղցր եղանակով կ'երգէ, նախքան Աւետարանի ընթերցումը, որովհետեւ Աստուած է խօսելու, որուն համար ալ մարդիկ հրեշտակներու նման Անոր կը մատուցեն հրեշտակներու օրհնութիւնը». կ'ըսէ Յովհաննէս Արճիշեցիին:

ՌՎՍԱՆՆԱ Եբրայերէն բառ մըն է կը նշանակէ՝ «Փրկութիւն», «Փրկութիւնը բարձունքներէն»:

Արդ, Աւետարանի, ընթերցումէն առաջ, երբ սարկաւագը կը յայտարարէ «Ալելուիա, Օրթի», կ'ուզէ ըսել՝ «Ոտքի կանգնեցէք, օրհնեցէ ք եւ գովեցէ ք զԱստուած, որ յայտնուելու է Իր խօսքերով. ուստի, ուշադի՛ր եղէք եւ երկիւղածութեա՛մ ունկնդրեցէք»:

- ՆՈՅՆՄԲԵՐ 3 - Տօն Ամենայն Սրբոց
- ՆՈՅՆՄԲԵՐ 11 - Յիշատակութեան Օր
- ՆՈՅՆՄԲԵՐ 18- Բարեկենդան Յիսնակի

ՆՈՅՆՄԲԵՐ 2018

Երկուշաբթի	Երեքշաբթի	Չորեքշաբթի	Հինգշաբթի	Ուրբաթ	Շաբաթ	Կիրակի
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

ՀՈԳԵԻՈՐ ԽՕՍՔ

«Ահա ես դրան առջեւ եմ ու կը բաղիսեմ: Եթէ մէկը իմ ձայնս լսէ եւ դուռը բանայ՝ ներս պիտի մտնեմ եւ անոր հետ պիտի ընթրեմ, ան ալ՝ ինձի հետ»: (Յլտ. 3:20)

